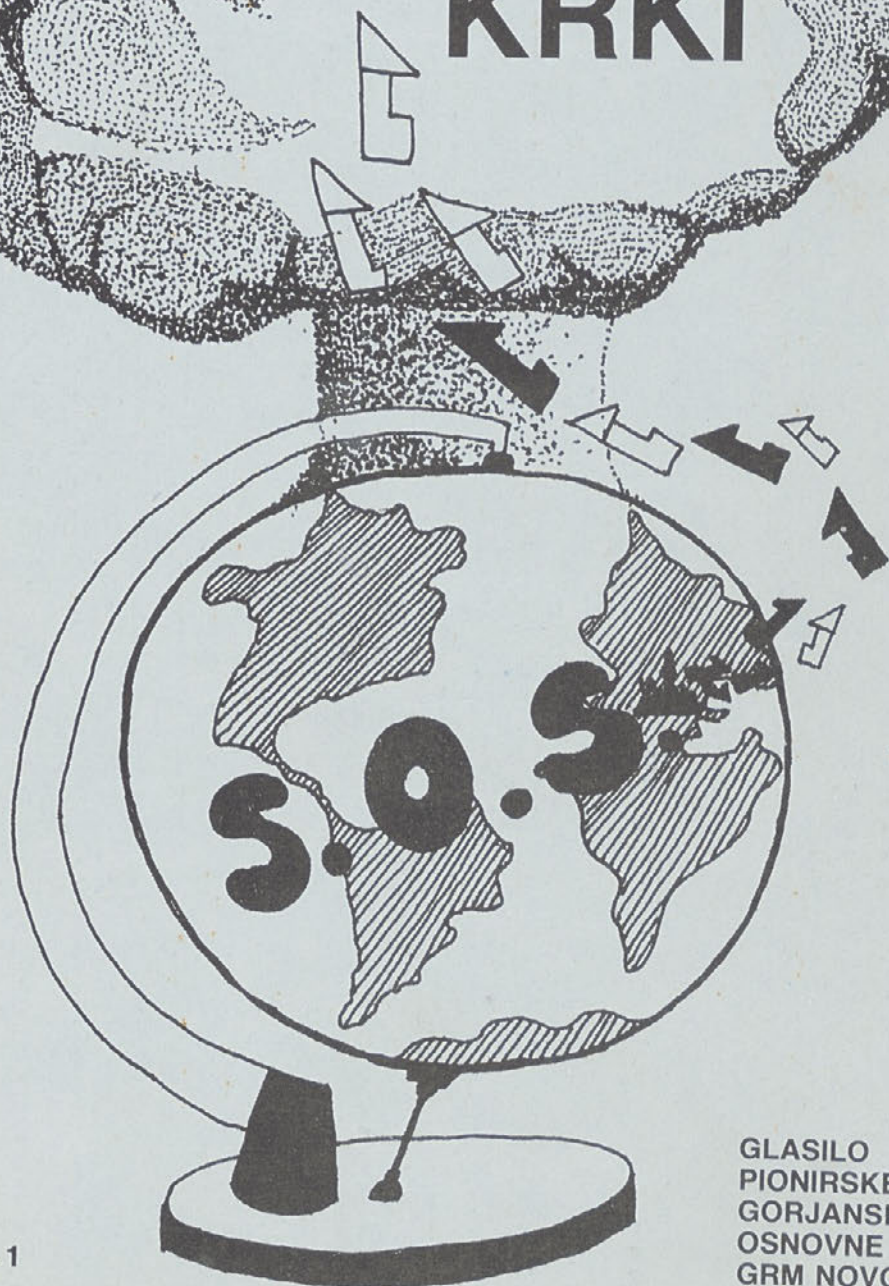

MLADI OB KRKI

GLASILO
PIONIRSKEGA ODREDA
GORJANSKEGA BATALJONA
OSNOVNE ŠOLE 15. DIVIZIJE
GRM NOVO MESTO

IMAM GA RAD

ČLOVEK JE SREČEN, ČE IMA NEKOGA RAD.

JAZ SEM SE SPOPRIJATELJIL Z MATJAŽEM. STANUJE NA RAGOVSKI 16. RAD GA IMAM, KER JE NASMEJAN, SMEŠEN. IMA VELIKA UŠESA. ŽIVI V ŠTIRI-ČLANSKI DRUŽINI. IMA SESTRO. SVA SOSEDA. ZJUTRAJ SEM VEDNO Z NJIM, VČASIH SE POŠALI, DA SE PREBUDIM, KER SEM ŠE ZASPA. DO MENE JE PRIJAZEN. KADAR GA VIDIM, MI JE KAR TOPLO PRI SRCU. KADAR SE IGRA, ME VEDNO VZAME S SEBOJ. RAD SE VOZI S KOLESOM ALI SE IGRA Z AVTOMOBILI.

UPAM, DA BOM IMEL ŠE DOLGO TAKEGA PRIJATELJA.

GAŠPER TRPIN, 2. B

SREČANJE S POTAPLJAČEM

UČILI SMO SE O VODI. VESELILA SEM SE SREČANJA S POTAPLJAČEM.

GAŠPERJEV OČKA JE POTAPLJAČ, ZATO JE PRIŠEL V ŠOLO IN NAM POVEDAL VELIKO ZANIMIVOSTI. S SABO JE PRINESEL POTAPLJAŠKO OPREMO. POKAZAL NAM JE ZELO TEŽAK PAS. REKEL NAM JE, DA TEHTA KAR DESET KILOGRAMOV. FANTJE SO BILI NAVDUŠENI IN ZATO SO GA ŠLI PREIZKUSIT. POKAZAL NAM JE TUDI JEKLENKO Z ZRAKOM.

OPISAL NAM JE RESNIČEN DOGODEK. NEKI DAN SO RAZISKOVALI V MORJU. NAENKRAT SO ZAGLEDALI VELIKO JAMO. V NJEJ JE BILA MORSKA MAČKA. SPALA JE. GAŠPERJEV OČKA JO JE NARAHLO POBOŽAL. BILA JE ČISTO MIRNA. ČEZ NEKAJ ČASA JE ODPRLA OČI. ODMAKNILA SE JE IN ODPLAVALA MALO DLJE IN SPET ZASPALA. KAKŠNA ZASPANKA JE BILA. NE ŽELIM BITI POTAPLJAČ, SREČANJE S POTAPLJAČEM PA MI JE BILO VŠEČ.

JASNA KOCUVAN, 2. B

BILO ME JE MALO STRAH. ZAČELI SMO S PROGRAMOM. IZVEDELI SMO, KAKO SE POSTANE PESNIK IN PISATELJ. NAJPREJ SMO SE POGOVARJALI S PISATELJICO. ZANIMIVO NAM JE ODGOVARJALA. ZA PESNIKA SMO IMELI SAMO PESMICE IN NEKAJ VPRAŠANJ. KO SEM PRIŠEL NA VRSTO JAZ, SO SE MI OB RECITIRANJU PESMICE VSI SMEJALI.

ŽELEL: SEM SI, DA BI KONČNO POSIJALO SONCE, DA BI OZELENELA NARAVA
IN DA NEKAJ DNI NE BI IMELA POUKA.

ŽE NA PRAGU ME JE NAMREČ ČAKALA VSA NEJEVOLJNA STARA MAMA IN ME NAJPR
PELJALA V HIŠO. "VSE JE NAROBE". JE REKLA. "EKSPLODIRALA JE NEKA

ATOMSKA ELEKTRARNA, ZATO JE VSE RADIOAKTIVNO. KRAVE BOVA KRMILI V HLEVU, PILI BOVA RADENSKO IN JEDLI ZELENJAVO IZ KOZARCEV."

UH, KAKO SEM BILA ŽALOSTNA. ŠE DOBRO, DA IMA STARA MAMA NA PODSTREŠJU IN V KLETI ŠE TOLIKO DOBROT! "PRIVOŠČILI SI JIH BOVA V ZAPRTI HIŠI. ŠE NAJVEČ PA JE VREDNA BABIČINA DOBRA VOLJA. PA ME JE RAZVEDRILA TAKO, DA SEM POČASI POZABILA, DA SE MORA SLOVENSKA DEKLICA V MAJU 1986 ODPOVEDATI VSEM LEHOTAM KMEČKEGA ŽIVLJENJA ZATO, KER JE V DALJNI DEŽELI EKSPLODIRALA ATOMSKA CENTRALA. SEDAJ PA VSE BOLJ RAZMIŠLJAM: "KAJ BI BILO Z BABIČINIMI DOBROTAMI IN NJENO DOBRO VOLJO, ČE BI SE TO ZGODILO Z ELEKTRARNO V KRŠKEM, KI JE LE NEKAJ KILOMETROV ODDALJENA OD NAS?"

KLAVDIJA GRLICA, dopisniški
krožek COŠ

V PRIČAKOVANJU POMLADI

POMLAD JE NAJLEPŠI LETNI ČAS,
IZ MEST IN S PEČI HODIMO V VAS.
TAM BOMO ROŽICE NABRALI
IN Z NJIMI MAMICE OBDAROVALI.

PTICE, ZAJČKI IN LJUDJE,
NESTRPNO ČAKAMO POMLADI TE.
KO BO ENKRAT LE PRIŠLA,
POZABILI BOMO NA VSA GORJA.

POMLADI ČAKAMO ZATO,
KER ZIME SITI SMO ZELO.
POMLAD JE "SUPER" LETNI ČAS,
PROTI DRUGIM - PRAVI AS!

ANDREJ STEKLASA, dopisniški
krožek COŠ

NABIRALA SVA KOSTANJ

Zelo rad nabiram kostanj, ker je zelo dober. Jem ga pečenega ali kuhanega. No, sedaj bom opisal eno takih doživetij, ko sem nabiral kostanj.

Nekega dne popoldne sva z mamico odšla v gozd. V gozdu je bilo zelo temno. Listje je odpadalo. Zdelo se je, kot da ne bi bilo gozdnih prebivalcev. Bilo je veliko dreves: bukev, hrastov, smrek in macesnov. Naposled sem zagledal kostanj. Prijel sem za prvi sadež in se zbodel. Tekla mi je kri. Zelo je boldo. Končno smo ga začeli nabirati. Bila sva zelo vesela. Nabirala sva in nabirala, a nihče se ni zbodel. Nabrala sva dve vreči kostanja. Še bi ga bila, a se je že večerilo. Srečno sva prišla domov. Naslednji dan smo ga pekli. Povabili smo še sosede. Ko smo pojedli, sem šel spat. Tako je bilo konec moje prigode. To je bila ena mojih največjih dogodivščin. Joj, je bilo lepo.

Kristjan Vesel, 4. a

NAŠ VRT SPOMLADI

Moj stari oče ima v Beli krajini vinograd z zidanko, polje in vrt. Že od malega sem hodila k njemu s starši na obiske in vzljubila delo na vrtu.

V začetku sem opravljala lažja opravila. Lansko leto pa mi je stari oče uredil gredice, na katerih sem ob njegovi pomoči vzgojila zelenjavo. Moje delo na vrtu se je začelo spomladi z urejanjem gredic. Ker njivo, na kateri imam gredice, jeseni preorjemo, moram zemljo spomladi pognojiti in prekopati. Ko so gredice urejene in zemlja dovolj vlažna, posadim ali posejem zelenjavo: korenje, peteršilj, česen, čebulo, solato in še druge vrste zelenjave. V času pomanjkanja dežja zemljo zalijem, plevel pa odstranim. Ker sem v lanskem letu z delom na vrtu uspela, bom tudi vnaprej sadila še druge vrste zelenjave in cvetje.

Saša Pirc, 4. a

MOJA DOMOVINA

Moja domovina
je največje bogastvo,
v njej vladata
tovarištvo in bratstvo.

Mnogo hrabrih borcev
je življenje dalo,
sedaj jim spomenike
postavljamo v zahvalo.

V veliko zmago
nas je vodil Tito,
po njegovi poti
stopamo zmagovito.

Sedaj smo praznovali,
vsi smo srečni peli,
želim, da bi še dolgo
v svobodi tej živeli.

DEŽEVALO JE

V petek smo odpotovali v Vrsar, da bi tam na svežem zraku preživeli soboto in nedeljo.

Po dolgi in naporni vožnji smo prispeli v Vrsar. Hitro smo znosili prtljago in odšli spat. Naslednj jutro smo pozajtrkovali in odšli na sprehod. Ko smo bili na pol poti, so se kar naenkrat pojavili črni oblaki. Ulil se je dež. Najprej se je zabliskalo, potem pa tako počilo, da mi je moj pes skočil v naročje. Na glas smo se zasmeli, da nas je Bob kar postani pogledal. Vsi mokri smo hiteli proti hiši. Zabliskalo se je še enkrat. Strala je udarila blizu nas. Pbledel sem in zavpil: "Bomba!" Bežal sem, kolikor so me noge nesle. Ves bled sem pritekel do hiše. A bil sem prvi in nisem imel ključa. V dežju sem počakal naše, ki so mislili, da sem se izgubil. Hitro smo se preoblekli in gledali TV.

Ta dogodek mi bo za vedno ostal v spominu.

Andrej Andrijanič, 4. a

KAJ JE TO SREČA

Z našo tovarišico smo se pogovarjali. Vprašala je, kaj je sreča. Hitro sem se spomnil in kar zaklical. Rekel sem, da je sreča to, kar sem občutil včeraj popoldne, ker sem v šoli dobil pet. Tovarišica me je poslušala z zanimanjem. Dala mi je še eno petico, ker sem srečo tako lepo opisal. Moja sreča je bila še večja. Aleš Prešern, 2. B

PRIŠLA JE POMLAD

Zima odšla je
v svoj snežni grad,
končno je tukaj
zlata pomlad.

Trobentice pojejo
tra-la-la-la,
vsi so veseli
pomlad je prišla.

Zaspani medved
po gozdu stopa,
vso zimo ga ščitila je
krznena jopa.

Zvončki prišli so
že na dan,
vsak se prebuja,
kdor je zaspan.

Zelena pomlad
je najlepši čas,
lepota, veselje
vseh nas.

Oliver Dragičević,
dopisniški krožek COŠ

NA ŠPORTNEM DNEVU

V petek, 14. 2. 1986, smo imeli športni dan. Tovarišica Šulnova nam je zaupala 1. razred v varstvo, da bi se z njimi sankali. Ob 9. uri smo se zbrali pred šolo in odšli na malico. Ko smo se najeli, smo odšli na sankališče nad vasjo Ragovo. Ko smo prišli na cilj, smo se lahko eno uro sami sankali. Potem je prišel 1. a razred. Vsak od nas si je izbral po enega učenca in se z njim sankal. Midva sva se sankala čisto ob robu, ker se tam sneg ni udiral. Šlo pa je kot hudik! Ko so učenci 1. razreda šli na kosilo, sem bil zelo žalosten, ker se nisem mogel več sankati s svojim najboljšim prijateljem. Kmalu smo še mi šli in je bilo vsega konec. Ko smo se vračali, sem vso pot sedel na saneh.

V veliko veselje nam je bilo sankanje s 1. razredom. Počutili smo se starejše, ker so nam zaupali varstvo nižjega razreda.

Igor Šinkovec, 4. a

ČE BI

Če bi velik bil, močan,
bi spremenil naš vsak dan.

Ne bi zidal elektrarne,
ne gradil bi več tovarne.

Bi očistil vse potke,
polja, travnike in loke.

Skopal bi veliko jamo,
vanjo stresel vso to kramo,
ki ne da človeku sreče,
vedno bolj v obup ga vleče.

Dopisniki COŠ

DELELI SMO ZOBOTREBCE

Nekega jesenskega dne sem šel k stari mami v Dobrepolje. Ko sem prišel tja, se je mama pripravljala k delu. Vprašal sem jo, kaj bo delala z nožičkom in z lesom. Odgovorila mi je: "Zobotrebce!" Nato sem se usedel na stol in prijel nožiček. "Z nožičkom moraš previdno delati, ker je oster. Les moraš odrezati čimbolj natančno," me je poučila. Vesel sem se spravil k delu. Rezal sem in rezal, da je nastal kar dober zobotrebce, včasih še boljši kot mamin. Vesel tega uspeha sem se pognal še z večjo vnemo na delo. Do kosila je bilo še malo časa, zato sva pohitela z delom. Prišel je stric in nama postregel s kosilom. Proti večeru sem se urezal v prst, tako da z delom nisem mogel nadaljevati. Kljub temu sva do večerje naredila veliko zobotrebcev. Vesela tega uspeha sva odšla spat. V sanjah so se mi prikazovali kupi zobotrebcev, ki sem jih jaz naredil. Želim si, da bi drugo leto zopet delal zobotrebce in se tako usposabljal za nadaljnje življenje.

dopisnik COŠ

MOJA MAMA

Ni lepše besede, kot je beseda MAMA. Toliko lepega je v njej. Morda se bo kdo vprašal, zakaj? Naj vam povem. Moja mama je najboljša mama na svetu. Ona je dobra, nežna in vedno me razume. Ko moja mala glava česa ne razume, mi vedno pomaga, da skupaj rešiva uganke. Če me kaj boli, moja mama z zaskrbljenimi očmi bdi nad menoj in vse naredi, da bi bila spet zdrava. Kljub temu da me včasih okrega, vem, da me ima zelo rada. Tudi jaz jo imam rada in bi bila hudo nesrečna, če bi jo izgubila. Mama je samo ena in nič na svetu je ne more nadomestiti.

Sanja Ostojič, 2. d

UJEL SEM ZLATO PTIČKO

Včeraj je bil pust dan. Vreme je bilo mrko, le v daljavi se je skrivalo zaspano sonce. Nisem vedel, kaj bi počel, pa sem se odločil, da pojdem loviti ribe.

Kmalu sem prišel na gozdno jaso. Že se je slišalo žuborenje bistrega potočka. Ko sem skoraj prišel do potoka, zaslišim otožno čivkanje. To je bila zlata ptička. Prišel sem k njej, a sem se skoraj sesedel, ko sem videl, da je ptička iz čistega zlata. Peresce je imela zlomljeno. Odneseš jo domov in ji peresce zavil. Kmalu je spet lahko letala. Vprašala me je, ali imam kakšno željo. Pogledal sem v nebo in se zamislil. "Želim, želim, da bi znal letati kakor ti." Komaj sem to izgovoril, sem bil že v zraku. Zlata ptička je zletela za menoj. Letela sva in prišla nad oblake. Tam je zlata ptička dejala, da mora na drugi planet, kjer je doma. Tam jo pričakujejo njene sestrice. Poslovil sem se od nje in že je zletela nekam v daljavo. Kmalu je nisem več videl. Zletel sem proti domu. Ljudi je bilo zelo veliko, a vsi so gledali le mene. Skoraj niso verjeli lastnim očem. Pristal sem. Doma sem vse povedal mami, ki je potem, ko sem končal, odkimala z glavo in dejala: "Imaš zelo bujno domišljijo."

Bila je že tema. Ulegel sem se na posteljo in razmišljal o zlati ptički. Kmalu sem sladko zaspal.

Oliver Dragičević, 4. a

LIČKALI SMO KORUZO

Neki petek sva šla z mamico k babici. Vprašal sem jo, čegremo ličkat koruzo. Odgovorila je: "Da". Bil sem zelo vesel, zato vam bom opisal ta dogodek.

Po šoli smo šli z avtom k babici. Ko smo prišli, smo takoj začeli ličkati. Prišli so tudi sorodniki. Babica in dedek sta mi pokazala, kako se lička. Bil sem navdušen nad delom. Takoj sem začel ličkati. Bil sem vesel, ker sem lepo oličkal svojo prvo koruzo. Babica in dedek sta me pohvalila. Kako sem bil srečen! Ličkal sem naprej in delo mi je šlo vse bolje od rok. Ličkali smo do večera. Vmes pa smo peli in si pripovedovali smešnice. Zvečer sem bil utrujen, zato sem šel kmalu spat. Seveda nam je koruze še nekaj ostalo. Ostanek smo zličkali naslednji dan. Na koncu sem dve koruzi dal prašičem, ki so bili lačni.

To delo je tako lepo, da bom tudi drugo leto pomagal babici in dedku ličkati koruzo.

Tomaž Majerle, 4. a

STRAH ME JE BILO

Največji strah sem doživel, ko smo bili na kolinah. Ker s sestro nisva imela kaj početi, sva se odločila, da se greva sankat. Ko sva se spustila, sem opazil, da greva z noro hitrostjo na skakalnico. Od strahu nisem imel moči, da bi se ustavila. Odletela sva v zrak in ko sva pristala, sva se znašla v snegu. Kotalila sva se po strmini navzdol. Kar naenkrat sem zaslišal: "Hrsk!" Mislil sem, da so šle sanke. A niso šle samo sanke, pač pa tudi moja noga. Hitro sem poslal sestrico po očka, naj mu pove, da sem si zlomil nogo. Takrat sem doživljal največji strah v svojem življenju. Mislil sem si: "Če ju dolgo ne bo, bom zmrznil in umrl. Pa tudi ne zaupam sestri. Le kaj jim bo rekla! Najbrž bodo mislili, da se šalim!" Takrat sem doživljal najstrašnejše trenutke svojega življenja. Upam, da se ne bo to nikoli več zgodilo!

Andrej Steklasa, dopisniški
krožek COŠ

MOJA TETA

Moji teti je ime Milena. Pri njej sem se včasih pazila. Nekega dne je za kosilo skuhala prežganko. Jaz pa prežganke nisem marala. Ko me je pitala, sem se otepala in kričala: "Ne bom!" Potem me je vprašala: "Ja, kaj boš pa jedla?" Trmasto sem ji odgovorila: "Nič." Posrečilo se ji je, da sem malo prežganke le zaužila. Potem pa sem se začela zopet trmati. Teta se je razjezila in me začela oštevati. Grdo sem jo pogledala, saj me ni nikoli tako oštevala. Na srečo mojega pogleda ni opazila in me je še kar naprej oštevala. Jaz pa sem s tako jezo udarila po krožniku, da je juha pljusknila naokoli. Obe sva bili mokri in popacani od juhe. Teta se je močno razjezila in me je udarila po roki. Bila sem začudena, a se nisem jokala. Teto imam rada, a tega dogodka se bom vedno spominjala.

Nina Mohorič, 3. c

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Ko mi je bilo šest let, so se mi začeli majati mlečni zobje. Prvi je bil spodnji sekalec. Mama mi ga je pogledala in rekla:

"Sašo, teba bo k zobozdravniku."

Takoj sva odšla na zobno kliniko. Med potjo sem molčal, ker me je bilo zelo strah. Nenadoma sem rekel:

"Mami, zobozdravnika ni doma. Odšel je v Ameriko."

"Sašo, veš da si strahopetec."

"Jaz nisem strahopetec, jaz sem Sašo."

Medtem sva stopila v čakalnico in sedla. Poklicala me je sestra. Obrnil sem se k mami in rekel:

"Mami, jaz ne gram noter."

"Če boš ubogal, dobiš ^{boš} bonbon."

"Potem pa grem."

V ambulanti me je že čakal zobozdravnik v beli halji. Na polički je imel instrumente. Ubogljivo sem sedel na veliki stol in stisnil zobe. Mama mi je rekla:

"Sašo, odpri usta."

Odprl sem usta in zamižal. Tako hitro mi je zdravnik spulil zob, da ust zapreti nisem utegnil.

Bil sem zelo srečen, da sem se rešil zoba. Mamica pa mi je dala obljubljeni bonbon.

Sašo Poljčič, 3. c

V BIFEJU JANEZOVE MAMICE

V šoli se velikokrat pogovarjamo o lepem vedenju povsod, kjer živimo in hodimo. Janezova mamica nas je povabila v bife. Tega smo bili zelo veseli. Komaj sem čakala, da bomo prišli. Vstopili smo in pozdravili. Lepo so nas sprejeli. Vsedli smo se za mize. Pogostili so nas. Tudi mi smo pomagali nositi krožnike. Kulturno smo se obnašali, zato je bila naša tovarišica učiteljica ponosna na nas. Tiho smo zapeli. Potem je prišla Janezova mamica. Veliko smo jo spraševali. Zanimivo nam je odgovarjala. Pospravili smo stole in se zahvalili.

Bila sem zelo vesela, da sem spet zvedela nekaj novega. V gostišču mi sedaj ne bo težko iti, ker se znam obnašati.

Maja Kristan, 2. b

POROČILO O OBRAMBNEM DNEVU NA OŠ 15. DIVIZIJE GRM

Na OŠ 15. divizije Grm je bil v torek, 22. aprila, organiziran obrambni dan. Udeležili smo se ga vsi učenci in delavci šole razen posebnih tekmovalnih skupin in njihovih mentorjev. Program je bil takle: ob 8. uri smo se učenci zbrali v matičnih učilnicah, od koder smo izvedli urejen umik iz šole. Po vaji umika smo si ogledali še prikaz delovanja modernih gasilskih brizgaln ter odšli na pohod. Razdeljeni smo bili glede na okoliše. Tisti, ki spadamo v okoliš Nad mlini, smo odšli v Portovald, vodil pa nas je tovariš ravnatelj. Oddelek osmih razredov je vodila tovarišica Marjana Šteručiteljica slovenskega jezika. Pod njenim vodstvom smo se naučili osnov življenja v naravi (npr. kako si poiskati vodo, hrano, zavetišče, itd). Dobili smo tudi uro prostega časa, ki smo ga izrabili v razne namene. Učenci 8. c razreda so delali zasilno bivališče iz podrte smreke, kar prav gotovo zasluži pohvalo. Po izvedenem programu smo se morali vsi učenci vrniti v šolo.

T.B.

V petek, 20. decembra 1985, smo si učenci naše šole in še nekaterih drugih srednjih šol v novomeški občini ogledali tekmovanje moških za svetovni pokal v veleslalomu. Tekmovanja se je udeležilo nekaj čez 80 tekmovalcev, ki so se spuščali po strmi vitranški progi. Seveda se je ob progi zbralo več tisoč gledalcev, ki so bučno pozdravljali tekmovalce. Največji aplavz so poželi naši tekmovalci in pa Šved Ingemar Stenmark. Mrzel decembrski dan pa je prinesel največ uspeha Švicarju Joelu Gaspozu, ki je oba teka zanesljivo dobil. Tako je po dvoletnem premoru zopet stopil na najvišjo stopničko za zmagovalce. Od naših tekmovalcev se je najbolje uvrstil Bojan Križaj, ki je zasedel sedmo mesto. Rok Petrovič pa je imel veliko smolo, saj mu je v drugem teku po napaki v zadnjih vratcih ušla druga zmaga v svetovnem pokalu, zato pa je imel večjo srečo drugi dan, ko je bil najboljši v slalomu.

PRVA PIONIRSKA OLIMPIADA V NOVEM MESTU

Skušala bom čimbolje opisati zgodovinski dogodek, ki bo zasedal častno mesto v kroniki novomeške občine.

Bile so zgodnje, meglene sobotne ure, ko so nas še vse zaspane prignali na naš "presvitli stadion". Vsaka šola je imela odmerjen prostor, tako da smo bili vsi rdečelični "pošlihtani" kot Sne-guljkovih sedem palčkov, le da nas je bilo več, seveda. Kar precej se nas je lotilo pravo bojevniško vzdušje. Kmalu smo zaslišali mile zvoke novomeške "pleh muzike", ki ne manjka na obeni pri-reditvi, nepogrešljiva pa je tudi na pogrebih. Tantje so izbuljili oči, ko so pristopicaljale krhke mažoretke z mini krilci ter za-obljenimi postavami. Ko pa smo zagledali naše vrle športnike, zastopnike naše šole, smo začeli kričati kot najstnice na koncertih Beatlesov. Solze so nam privrele v oči, ko je proti nebu zaplapolal olimpijski ogenj. Zares veličasten prizor, ki nam je napolnil srca z ganjeno tjo in ljubeznijo do Novega mesta, ki nam je pri-pravil tako lepo sobotno dopoldne. Sledile so predstavitve vseh šol, ki se bodo v pravem športnem duhu bojevale za čimboljši uspeh. Oh, kakšen občutek se nam je zganil v srcih, ko smo zopet zaslišali ime našega drugega doma, OŠ 15. divizije Grm. Nato se je začelo tekmovanje...

Začela so nam hitreje biti srca. Vsi smo prek telepatije bodrili naše silake in k njihovim odličnim rezultatom so pripomogle tudi naše glasile, ki so vibrirale do skrajno ti. Tudi železna ograja je bučala in donela, vse za naše hrabre športnike. Pred vsako po-delitvijo medalj so razvenele fanfare, ki jih imamo v spominu od novoletnih prireditev na Glavnem trgu. Vendar, čast komur čast, revežem so čisto zatekla usta od nenehnega pritiska ustnic na trobento. Proti koncu olimpiade se je na stadionu zbrala vsa novomeška šminkerska in pankovska "scena". Dekleta so imela kar dosti dela pri obhodu vseh frajerjev, ki so trenutno na "špici" lepotne lestvice. Za konec so nam postregli še s posebno poslastico, štafeto. Zopet so se nam obudila grla in stadion je zabučal od navdušenja.

Odprla sem vse zapornice mojega spominskega jezu in napisala kro-nike prve pionirske olimpiade. Toda, verjemite mi, vseeno se ne da opisati tistega veličastnega vzdušja, ki je vladalo tisto sobotno dopoldne.

T E K M A

"Dajmo, Srna! Pritisni še malo! Samo še petdeset metrov! Izdrži do konca! Medalja je tvoja - bravo!"

Kot težki kapiteljski zvon mi besede udarjajo na ušesa. Ne razločim njih pomena, toda tu so in slišim jih. Učinkujejo kot neka gonilna sila, ki me potiska samo naprej, naprej in še enkrat naprej. Nogi sta mi kot ledeni kladi, ki se nekje spodaj zaježujeta v moje telo, ki kar kipi od vročine. Po vsem telesu mi lazijo mravljine, ki se zbirajo nekje v grlu in me stiskajo. Lovim se po z vso obširnostjo svojih pljuč, toda zdi se mi, kot da je vsa vesoljna atmosfera premalo. Pred očmi se mi pojavljajo črne pege, ki so kot omamljene muhe, ki lezejo pred mano po atletski stezi. Tudi brenčanje v ušesih mi daje občutek, da jih je pred mano vse več in da me bodo zdaj zdaj spodnesle in bom padla na to gnusno golazen. Za mano je že 1.400 metrov. Nekdo za mano glasno hrope in še neka nepredvidena nadnaravna sila me znova požene z močnejšim tempom dalje. Samo še petdeset metrov. Črte na stezi začenjajo poplesavati pred mano. Počasi se razblinjajo in vidim le še mlečno belino, ki me skoraj oslepi. Z zadnjimi močmi se na cilju vržem naprej, toda n morem več ovladati svojega telesa in z vso težo padem naobraz. Na cilju se razlije rdeč madež.

"Bravoooo! Bravooo! Tako se teče; na nož je treba teči! To je tek! Bravooo!"

Kot da bi poslušala divje zveri, kot da bi se razlegalo zavijanje volkov, ki jih k temu sili nagon, ko zagledajo mlakužo krvi.

Grmčanka

SREČANJE Z UMETNIKI

Že dalj časa smo se učenci, ki smo se prijavili za kviz o Trubarju, pripravljali in si skušali zapomniti čimveč pomembnih podrobnosti o njegovem življenju. Dan pred kvizom mi je tovarišica svetovala, naj si ogledam otvoritev knjižnega sejma, na katerem bodo govorili tudi o Trubarju. Odločila sem se, da grem, saj sem pričakovala veliko novih podatkov, ki bi mi utegnili koristiti pri kvizu. Ura se je bližala sedmi; hitro sem se oblekla in polna napetega pričakovanja sedla v avto. (Z mano je šel očka, ki je bil na to otvoritev tudi povaljen). Že sva bila tam. Z rahlo negotovostjo sem stopila v galerijo, toda zagledala sem mnogo znanih obrazov in sem se zato takoj sprostila in umirila. Z očkom sva se usedla. On se je pogovarjal, jaz pa sem zvedavo gledala naokoli. Z očmi sem iskala današnje goste in pa našo tovarišico. Zagledala sem Poldeta Bihiča, tega velikega umetnika v igrilstvu, Toneta Partljiča (njega nisem najbolj poznala, a sem se takoj spomnila na njegovo Moj oče, socialistični kolak); nasmehnila sem se in zagledala še človeka, ki sem ga videla prvič. Videla sem vse goste in jih še nekaj časa skrivaj opazovala, toda tovarišice nisem videla in se kar malo užaljena prepustila ogledovanju knjig, ki so me obkrožale.

Začela se je proslava, na kateri je pel pevski zbor, toda mene to ni zanimalo. Čakala sem na zanimivejši del. In res se je kmalu predstavil Tone Partljič s svojo zgodbo "Ali veste, koga so danes pokopali?" je osorno vprašal Domen. Ta naslov je v meni vzbudil veliko radovednost. (Povsem upravičeno!) Zgodba je bila smešna, vsi smo se smejali in v tem mojem občudovanju (saj sem vedela, kako težko je napisati dobro zgodbo, sem opazila tudi tovarišico. Kmalu za Partljičem je bil na vrsti Polde Bibič. Njega sem poznala, sedaj pa sem ga prvič videla od blizu. Začel je pripovedovati prve verze iz Kettejeve pesmi Pijanec. Besede so mu kar vrele iz ust, vsi smo ga občudovali. Vedela sem, da zna veliko stvari na pamet, toda slišati tako deklamiranje! Nekajkrat sem se kar stresla, ko je zakričal in sem nehote pomislila, kako se jaz in moji sošolci pri kaki dramatizaciji ne upamo preveč razvneti, čeprav je to, če je dobro izvedeno, zelo lepo. Po dovršeni umetniški interpretaciji te pesmi je zaigral še odlomek iz Martina Krpana. Tudi tega je povedal gladko, brez napak, kot da bi se ga ravnokar naučil. Čudovito! Nato pa so predstavili še Novomeščana Marjana Brezovarja, kritika in dramaturga

Ta nam je govoril o scenariju za nadaljevanke o Trubarju, a jaz sem še vedno razmišljala, kako lepo in tudi garaško je biti igralec, pesnik, pisatelj. Dan se je že prevešal v večer in ta literarni oz. umetniški večer se je zaključil. Kar žal mi je bilo, saj sem se zavedla, da najbrž nikoli več ne bom imela priložnosti videti teh umetnikov v živo. Po zaključku se je Tone Partljič podpisoval v knjige. S strahom sem ga tudi jaz prosila za avtogram. V knjigo mi je napisal tudi posvetilo. Kar sijala sem od zadovoljstva in ko smo odhajali, je stal zunaj tudi Polde Bibič. Tudi njega sem zaprosila za avtogram in le-ta se mi je z veseljem podpisal. Polna prelepih vtisov sem odšla domov in še vedno razmišljala o doživetju tega večera.

Jasna Jazbec, 7. b

Tretji naravoslovni dan šestih razredov

V petek, 9. maja, smo šli 6. razredi na ekskurzijo v Luknjo, da bi si ogledali jamo zgodovinskega pomena ter ribogojnico. Pred jamo nas je čakal tovariš Medle, predsednik jamarskega društva Vinko Paderšič-Batreja, ki je bil poimenovano po narodnem heroju. Tovariš nam je razkazal jamo, imenovano tudi Črna luknja. Tu naj bi pred 20 000 leti živel človekov prednik neandertalec. O tem niso govorili vse do takrat, dokler niso v enem od rovov našli zanesljivih ostankov okostja neandertalca. Do jame so prišli zelo težko zaradi tisočletnih nanosov, ki so bili ponekod debeli tudi štiri metre. Našli so tudi okostje bizona, bobra in celo ostanke ognjišča. V jami še sedaj živijo netopirji, ki pa žal izumirajo. Pogovarjali smo se tudi o jamarskem klubu. Nastal je leta 1962. V klubu je tudi nekaj deklet, sicer pa je veliko premalo članov. Jamarski klub si močno prizadeva, da bi jamo preuredili v narodni park. Na Dolenjskem je še mnogo jam, v katere človeška noga še ni stopila. Po pogovoru s tovarišem, smo si ogledali še ribogojnico. Ribogojnica Luknja je last ribiške družine iz Novega mesta. V njej predvsem gojijo šarenko, le v enem bazenu gojijo losose. Imajo 16 bazenov. Bazeni morajo biti bogati s kisikom.

Ribe od sedmega meseca dalje se že drste, čeprav imajo le okoli 500 iker. Riba plemenka ima lahko tudi 4000 iker. Samce in samice mesec pred drstenjem ločijo, drugače jih pa puste skupaj. Ribe se drste od sredine novembra do sredine februarja. Ikre samice in mleko samcev zmešajo in čez pol ure sperejo.

Ogledali smo si še valilnico za ikre. V enem bazenčku imajo lahko tudi 15.000 iker. Po 40 dneh se ikra lahko prvič premakne.

Tovarišu smo se zahvalili za sodelovanje.

Ekskurzija je bila zelo poučna in takih ekskurzij si vedno želimo.

Petra Klepec in
Marko Zajc, 6. a

NARAVOSLOVNI DAN

Tistega dne smo v šoli najprej pomalicali in se nato odpravili na kmetijo k Žefranovim. Najprej nam je Žefranov oče povedal, koliko imajo zemlje in kako jo obdelujejo. Nato smo si ogledali hlev. V njem je trinajst krav, štiri ovce in oven. Nato smo šli v svinj s petimi prašiči. Videli smo tudi kozolec, sušilnico in silos. Gospodar nas je s traktorjem odpeljal na njivo. Tam nas je čakala koruza, ki smo jo veselo pobirali in ličkali.

Po končanem delu smo se razdelili v skupine. Naša skupina je izmerila temperaturo zraka in zemlje. Najprej smo izmerili temperaturo pet cm pod zemljo, nato pet cm nad zemljo in še sto cm v zraku.

Za tem smo se z njive zopet odpravili proti kmetiji.

Tam je bil pripravljen domač kruh in mošt. Najedli smo se in napili. Nato smo videli, kako je Žefranova mama predla ovčjo volno.

Tedaj je prišel čas, ki smo ga vsi težko čakali. Vsakdo se je smel sprehajati po kmetiji. Vse je najbolj vleklo v hlev, zakaj krave, telički in ovce so bili za nas najbolj zanimivi. Tudi v svinjak bi šli, toda njegov vonj ni nobenega vabil.

Žal je bilo vsega lepega kmalu konec. Odpravili smo se proti šoli in se spotoma pogovarjali o lepem doživetju. Ta dan sem zelo lepo preživela in takih dni bi si še želela.

Metka Bajec, 5. b

ŠPORTNI DAN

V petek, 18. oktobra, smo imeli prvi športni dan v letošnjem šolskem letu. Bilo je mrzlo.

Zbrali smo se na šolskem igrišču. Nato smo pomalicali in odšli proti Smolenji vasi. Šli smo po Ragovski ulici, mimo vasi Ragovo in preko Grabna. Kmalu smo zavili v gozd. Pred seboj smo zagledali vinograde. Ustavili smo se pri zidanici. Tovarišica nas je peljala h igrišču, kjer smo se igrali. Občudovali smo drevesa, ki so se že ogrinjala v jesenske barve. S poljskih poti pa se je zdel gozd še lepši, saj so se v njem prelivala rdeča, rumena, rjave in zelena barva. Kmalu smo odšli proti šoli. Vračali smo se po drugi poti. Šli smo skozi Smolenjo vas. Kmalu smo bili na Grabnu in pod novim mostom. Že smo bili na Ragovski cesti. Odšli smo v šolo na kosilo. Na športnem dnevu je bilo lepo. Veseli smo, da smo lahko šli v naravo in vdihavali svež zrak.

Irena Matekovič, 5. c

ČEBELARSKI PIKNIK NA VESELI GORI

30. septembra sem se udeležila izleta čebelarjev "Krke". Zjutraj smo se zbrali pred tovarno. V avtobus smo naložili hrano za piknik na Veseli gori. Odpeljali smo se proti Ljubljani. Tam smo si ogledali DO "Medex". Peljali smo se skozi Mirno in si tam ogledali tovarno Dano. Po ogledu smo odšli na Veselo goro. Na Veselo goro vodi strma pot. Tam je kmečki muzej, tri domačije in cerkev, ki je bogato okrašena s slikami in kipi. V muzeju imajo razstavljene razne predmete, slike, stroje, orožje, kmečko kuhinjo, na drugi strani muzeja pa imajo čebelarske pripomočke in panje. Zelo sem vesela, ker sem spoznala Veselo goro in njeno okolico.

Barbara Volčjak, 5. c

REČENO - STORJENO

Ob dnevu žena sta se iz vseh učilnic naše šole razlivali pesem in glasba. Toda v učilnici slovenskega jezika, kjer domuje 8. c razred, smo doživeli nekaj izjemnega. Ena od naših mam je prišla na roditeljski sestanek s proslavo ob dnevu žena v narodni noši, s harmoniko v naročju.

To je bila Žefranova mama, kmetica iz Gotne vasi. To je naredila zaradi Petra, svojega najmlajšega sina, a tudi zato, ker rada igra na harmoniko. Čeprav je samoukinja, odlično igra na glasbilo in harmonika jo spremlja povsod, tudi na izletih, ki jih prireja aktiv kmečkih žena iz vasi. Njena klena ljudska beseda se je prepletala s humorjem, pesmijo in glasbo, kakršne današnji mladi svet niti ne pozna niti ne ceni, kot bi zaslužila. Toda ona je znala svoj venček narodnih zaigrati in zapeti tako, da so ji pritegnile tudi ostale mame. Še več, ob njenih polkah so zasrbele pete nekatere naše fante in dekleta.

Žefranova mama nam je segla v srce tudi s svojo preprosto besedo. Zaskbela jo je, ker se za kmetijske poklice odloča premalo mladih. "Nobena tovarna ne bo nikdar mogla narediti ne krompirja ne pšenice za kruh", je povedala. Zato se je takoj odzvala pozivu učencev da bi se radi, preden zapuste osemletko, seznanili še s kakim poklicem. Pri njih imajo namreč 19 hektarov veliko, sodobno urejeno kmetijo, kjer dela nikoli ne manjka. Njena pobuda je bila zatorej navdušeno sprejeta.

Sredi maja je šel Petrov razred na Žefranovo kmetijo okopavat krompir. To ni bilo le praktično spoznanje poklica kmeta, to je bilo doživetje.

Ko je bila njiva krompirja okopana, se je na vrtni mizi zasmel kruh iz krušne peči, ki ga je Žefranova mama tistega dne zamesila že ob treh zjutraj. Z velikim tekom so ga mladi "okopavalci" krompirja nadrobili v sočni golaž. Ob sladkih štrukeljcih pa so se jim oči kar zasvetile.

V spomin na prijetno doživetje so Petrovi sošolci in sošolke naredili še posnetek z njegovo mamo in očetom, gospodarico in gospodarjem Žefranove kmetije v Gotni vasi.

CENE PADAJO

Daleč so časi, ko sta bila nemška marka in ameriški dolar nad dinarjem. Takrat se je pisalo zgodovinsko leto 1986. V tistem letu je za nas prišla zgodovinska prelomnica. Takrat, tisto poletje, je bilo zelo vroče. Bilo je tako vrelo, da so se začele topiti cene.

Tisto leto je bilo mleko po 130 din, kruh pa po 140 dinarjev. Bili so hudi krizni časi jugoslovanske stabilizacije. Poprečen Jugoslovčan si takrat ni mogel kupiti niti Renaulta 25, kaj šele današnji Supersonic car. No, takrat supersonica še ni bilo. Na veliko je cvetela trgovina preprodajanja tujih valut in tujih stvari nasploh. Bil si gospod, če si bil kaj kakšen šef, če si se vozil v Mercedesu 190 E in stanoval v borni kolibi s 300 kvadratnimi metri.

Tisto leto so bile volitve za novo vlado. Mogoče je izredno vroče vreme krivo za to, da smo takrat dobili vlado, kateri smo lahko hvaležni, da j danes vse tako poceni in lahko živimo na veliki nogi. Nastopilo je veliko obdobje taljenja cen. SFRJ je začelo čedalje več izvažati na konvertibilno tržišče, za jugoslovanske izdelke je bilo vse večje povpraševanje, kvaliteta je naraščala, dinar je bil čedalje bolj vredna in iskana valuta, rdečih števil je bilo vse manj, jugoslovanskemu narodu so se obetali boljši časi.

Takrat se je odvijala afera Černobil, po kateri je bila gradnja jedrskih elektrarn na srečo prepovedana. Pri nas smo imeli le eno jedrsko elektrarno - Krško, ki pa smo jo kmalu ukinili.

No, tako. Sedaj živimo v letu 3000. Imamo se lepo. Liter mleka stane 1,3 dinarje, kruh pa 1,4. V Ameriki ceti trgovina preprodajanja dolarjev v dinarje. Dinar je vreden 37 dolarjev in je zelo iskana valuta.

Imamo zelo moderno industrijo motornih vozil na sončno energijo - supersonicov, Američani pa k nam izvažajo majhne avtomobile U.S.A.-YU, ki so zelo podobni našemu predpotopnemu Yugu-America. Stanujemo v blokih (ena družina en blok) ter se s prenosnimi letalci vozimo v službo. Imamo 17 super elektrarn na sončno energijo.

Na svetu smo poleg Albanije glavna gospodarska velesila. Tako je Jugoslavija izplavala iz težav, ki so jo pestile do 1. 1986. Zato to leto imenujemo prelomnico jugoslovanskega gospodarstva.

Iz učbenika zgodovine 1.
3000

MOJA OSNOVNOŠOLSKA LETA

Zdi se mi, da ni dolgo od tega, kar sem prvikrat prestopila prag grmske osnovne šole. Spominjam se še danes, kako smo vsi prvošolčki prestrašeno gledali okoli sebe in se oklepali rok svojih mamic in očkov.

Nisem še imela sedem let, ko sem postala prvošolka. Na prvi razred me vežejo zelo lepi spomini, na sošolce in obe tovarišici. Večkrat se spomnim, kako sta bili tovarišici z nami dobri in potrpežljivi. Naučili sta nas brati, pisati, računati in nas vzgajali, da bi postali dobri državljani. Za ves njun trud sem jima še danes hvaležna. Posebno se spominjam, kolikokrat sem bila v prvem razredu bolna in koliko ur pouka sem zamudila. Velikokrat sem morala v Ljubljano na kliniko in tako tudi tistega dne proti koncu decembra, ko sem na ljubljanski železniški postaji prvikrat videla tovariša Tita, ki je prišel v Ljubljano obiskat bolnega prijatelja Edvarda Kardelja. Ko sem prišla naslednji dan v šolo, sem spraševala sošolce, če uganemo, koga sem videla v Ljubljani. Seveda so vsi zavpili: "Dedka Mraza!" Od Odkimala sem in se smejala, sošolci pa mi niso mogli verjeti, ko sem jim povedala, da je bil to naš predsednik. Še tovarišica je bila vesela in je rekla otrokom, da sem to dobila kot nagrado za vse injekcije in strah.

Kmalu je minilo šolsko leto in dobila sem prvo spričevalo. Z velikim veseljem sem prinesla domov knjižico in pohvalo za odličen uspeh. Nato so nastopile zaslužene počitnice, ki sem jih večinoma preživela na morju. Vendar pa so počitniški dnevi vse prehitro minili in jeseni so se ponovno odprla vrata hiše učenosti.

Tako so minevala leta in vsako leto sem bila v višjem razredu in v drugi učilnici in imela sem druge tovarišice. Učenja in dolžnosti je bilo vedno več. Najtežje je bilo, ko sem šla v peti razred, ko sem nekaj starih sošolcev zamenjala za nove, dobila veliko novih učiteljev in predmetov. Vendar kljub težavam so minila tudi ta leta in zdaj tečejo zadnji dnevi mojega osnovnošolskega trpljenja. Pogostokrat je bilo hudo, vendar vem, da so bila to moja najlepša leta.

Bliža se jesen, podobna tisti pred osmimi leti. Ponovno bom prestopila prag nove šole, samo da tokrat v svoji roki ne bom čutila trdne okrove roke, katere sem se oklepala kot prvošolka.

LOKOMOBILA

Bilo je med zimskimi počitnicami. Z bratom sva prosila očeta, da bi si šli ogledat lokomobilo. Oče je moral po opravkih v Stražo in midva sva šla z njim.

S tovornjakom smo šli iskat deske, ki so jih tam nažagali. Ko smo prispeli, je ravno viličar nalagal les na druge tovornjake, zato smo imeli dosti časa in smo si šli ogledat lokomobilo.

Postavljena je bila v prostoru, narejenem v starem slogu. Notri je bilo zelo toplo, ker je lokomobila delovala. Podrobno smo si jo ogledali, potem pa je prišel očetov znanec, ki je bil včasih glavni tehnik na žagi in nama razložil, kako ta stroj deluje.

Lokomobila je zelo velik stroj in deluje po enakem sistemu kot parna lokomotiva, zato ji je tudi zelo podobna, čprav nima koles in prostora za strojevodjo. Ima velik kotel, v katerem kurijo, da se voda segreva in spreminja v paro, ta pa žene parni stroj. Včasih je bila preko posebnih prenosov povezana z drugo stavbo, kjer je gnala žage, ki so jim rekli venecijanke. Poganjala je tudi generator, ki je dajal električni tok za razsvetljavo. Po požaru okoli l. 1950 so vse žage preuredili na električni pogon, lokomobilo pa so ustavili in sedaj služi le za ogrevanje. Zvedeli smo, da so jo naredili v dunajski tovarni Esterer l. 1924. Po licenci te tovarne so bile v Ljubljani narejene tudi vse žage, ki so jih imeli pred požarom. Oče je vprašal znanca, če bi lokomobila lahko še poganjala žage, vendar mu je ta odgovoril, da je že preveč stara in dotrajana, da bi lahko prenesla takšne obremenitve.

Po tem prijetnem pogovoru smo se vrnili k tovornjaku, naložili so deske in odpeljali smo se proti Novemu mestu. Vesel sem bil, da sem spoznal lokomobilo in videl mnoge stvari, ki jih prej še nisem poznal.

Janez Zaletelj, 6. d

NEVARNOSTI KOPIČENJA JEDRSKE ENERGIJE NA ZEMLJI

Človek si je s svojim razumom ustvaril veliko dobrin, veliko pa si je nakopičil tudi gorja.

Eno od njih je vsekakor orožje. V tej dobi ga je človek ustvaril toliko, da bi lahko samo z enim majcenim drobcem uničil celo Zemljo in vse človeštvo. Mislim predvsem na atomsko orožje v obliki raket

in bomb, vodikove bombe in drugo orožje, katerega uporaba bi prinesla daljnosežne posledice.

Seveda se jedrska energija uporablja tudi v miroljubne namene. Po vsem svetu so še pred nedavnim zelo intenzivno gradili jedrske elektrarne, ker so verjeli, da njihova uporaba pomeni rešitev vseh težav v skrbi človeštva z električno energijo. Toda kmalu so se pokazale težave z odlaganjem radioaktivnih odpadkov, onesnaževanja okolja, prišlo pa je tudi do nesreč. To je povsod upočasnilo njihovo izgradnjo. Ena hudih nesreč se je pred nedavnim zgodila v Sovjetski zvezi, v Černobilu. Goreti je začela sredica reaktorja in veliko radioaktivnih snovi je ušlo v ozračje. Prvi so radioaktivni

oblak zaznali na Švedskem in najprej mislili, da se je zgodila nesreča v kakšni od njihovih elektraren, nato pa so ugotovili, da oblak prihaja iznad Sovjetske zveze. Kmalu so povečano radioaktivnost zaznali tudi v drugih deželah, med drugim tudi pri nas. Vrstile so se kritike na račun Sovjetske zveze, ker o nesreči ni obvestila drugih držav. No, sedaj so ogenj že pogasili, toda nastala je velika škoda. V območju Černobila je vsa zemlja okužena, ljudi so izselili, toda šele par dni po nesreči, tako da so mnogi v kritičnem stanju, nekaj pa jih je že umrlo. Tudi pri nas so se čutile posledice te nesreče. Zrak in voda sta bila okužena, velika pa je tudi gospodarska škoda. Država evropske gospodarske skupnosti so prepovedale uvoz svežega mesa in zelenjave, pa tudi druge države so sprejele različne ukrepe. Škoda je velika tudi v vrtovih, ker sveže zelenjave nismo smeli uživati. Radioaktivnost je bila nekaj dni celo tako velika, da so bile omejitve v gibanju na prostem.

Spoznali smo, kolikšna je bila škoda že v nesreči civilnega objekta, kakšna pa bi bila šele, če bi uporabili atomsko orožje! Vsi se moramo boriti za to, da ga ne bi nikoli uporabili.

Janez Zaletelj, 6. d

ZIMSKAZGODBA

Večer je. Sonce počasi tone za bližnjim hribom. Pokrajina se rdeče blešči. Vsaka snežinka ima svoj blesk. Mraz počasi leze vame, medtem ko si s težavo utiram pot preko zasnežene pokrajine do luči, ki sveti nekje daleč v zimski belini.

Po dolgih minutah končno priromam do svetlobe svetilke, ki prodira skozi okno kočice in se razliva po snegu in med iglicami smrekovih

vej. To je koča mojega deda. Majhna, lesena, a prijazna. Otrem si sneg z bunde in škornjev, snamem rokavice in s pestjo dvakrat potrkam po masivnih lesenih vratih. Ded počasi stopi k njim in jih odpre. Iz koče puhne vame topel zrak, ki me za trenutek omami, a se takoj nato zberem in naglo vstopim. Čutim, kako mi v prsih razbija srce, ko pogledam na skodelico toplega čaja, iz katere se vijejo pare in potujejo proti stropu. Domač čaj. Ded je vse poletje zbiral rastline zanj in zdaj skodelica čaka name.

Slečem bundo in sezujem škornje. Počasi stopim do velike lesene mize, pri kateri stojita dva majhna hloda, ki služita za stole. Ded mi postreže s kosom domačega kruha, namazanega z maslom. Pijem čaj in se pogovarjam z njim. Počasi se odpraviva spat.

Ogreta s čajem in v topli postelji premišljujem. Kako je tu mirno, tiho in prijetno toplo. Počasi se zibljem v spanec. V domišljiji potujem daleč nazaj in daleč stran. Na poti me spremlja le luna in lesketajoče se zvezde. Nekje v daljavi se v vrhove smrek zaganja burja. Zdi se, kot da se njeno zavijanje približuje, kot bi se mi bližal volk. Volk, ki divje vrtil snežne viharje, se povzpenna na strehe in zavija okoli majhnih vaških koč. Moj strah s časom izgine in tudi volk se malo utruji in se zaveče na nek topel kraj, kjer bo lahko brez skrbi zaspal. Luno zakrivajo tanke, prosojne tančice megle, a kljub temu je pokajina bela in svetla, kot bi bil dan.

V snega preko travnika je speljana gaz. Pravkar se po njej približuje konja z dolgo črno grivo, kot iz pravljice. Vlečeta sani, ki čisto tiho drsijo preko zasnežene pokrajine. Od časa do časa tako neslišno, da bi lahko mislila, da letijo. Le zvonjenje zvončkov odmeva skozi zimsko noč. Ta zven mi pričara pravljični prizor - žene tiho prepevajo in v njihovih naročjih spiyo otroci. Na ustih jim igrajo nasmehi, z njihovih obrazov vejeta veselje in sreča. Veselijo se življenja, srečni so ob misli, da nekdo skrbi zanje in bodo te skrbi še deležni.

Noč je. Sneg je s svojo belino prekril strehe hiš. Mraz je in ljudje sanjarijo o morju, zelenih palmah.... Jaz pa spim, toplo mi je. Greje me dedova odeja in zimska zgodba, ki jo bom takoj zjutraj povedala dedu.

O JANEZU KRANJCU

"Janez, vstani, lenoba!" zakliče debelušna mati, skuštranemu in umazanemu dečku, ki se na slamnici opre na komolce in pogleda skozi okno na sosedove njive, vinograd in sadovnjak in vabljivi gozd. Med njimi pa se vije bela prašna cesta do cerkve in naprej do šole, ki se izgublja za ovinkom. Janez, ki so ga sošolci klicali Jan, se je hotel ponovno prepustiti sanjam, a ga je očetov glas vrgel iz postelje in že je bil oblečen, s kosom kruha in zapenjajoč gumb na hlačah jo je ucvrl po cesti proti šoli. Ozrl se je po cesti in korak mu je obstal, zagledal je njemu podobnega dečka s prav tako umazanimi deli telesa, le noge si je nevedoč, opral v obcestni luži.

"Živio, Jan," je rekel in pokazal vrsto zob z dvema, tremi luknjami. "Greš v šolo?" je vprašal Jan. "Ja", je odvrnil. Glas mu je zvenel nekam žalostno, turobno je gledal predse. Nekaj časa sta molče hodila, potem pa Jan obstane in reče "Sovražim šole, ti tudi, Tomi?" "Z jezika si mi pobral!" in začne pogledovati proti grmovju, ki se nadaljuje v gozd. Planila sta kakor na strel in kmalu ni bilo videti ničesar več razen stopinj v travi in veje, ki so se še majale. V daljavi se je zaslišal zvonec, ki je klical pridne dečke in deklice k pouku, kar pa seveda Jan in Tomi nista bila. Stekla sta do potoka in se napila, nato pa tacala naprej, plašila veverice in zajce, spustila sem in tja bojni krik ali pa se zagnala na drevo. Tedaj je mimo prilomastil mož, obstal dva koraka stran od dečkov, nekaj krehal, nato pa se napotil v dolino.

Jan se potiho oglasi "Greva za njim, najbrž si gre kam sposodit kavo, ko je res raztrgan." Res se je mož napotil v bližino Škrjančeve kmetije, vendar ni ukradel kure, ampak hodil okoli kozolca in slednjič s pipo zažgal kozolec. Mož se je brž pobral, midva pa sva stopila iz zavetja gozda, da bi si stvar dodobra ogledala. Stekla sva proti hiši in povedala, kdo je zažgal. Isti dan in tudi naslednji sva hodila po mestu kot petelina. Učitelj nama ni rekel nobene, ker naju ni bilo, oče tudi ne, vse je zvedelo naju.

Zvečer, ko sva doma legla v posteljo, sva ugotovila, da je bolje "špricati" šolo, kot pa dan na dan brati in se učiti neumnosti, ki nama zlepa ne bodo zlezle v glavo.

Andrej Bajec, 8. B

Domišljijski intervju šolskih kuharic, hišnika ter snažilke

Kako se pišete?

- Jožefa Kumernik.

Kako vam je všeč delo kuharice?

Že ud malga rada kuham, sicer se pa to vid na mojem močnem "žvotu". Nej povem, da zame ni lepšga in bolj dišečga poklica.

Ali radi delate v šolski kuhinji?

Veste, vse je preveč modern, jest sem navajena na ta stare šporhete, take k'so jih mele še naše stare mame. Pa tud tamal niso preveč prijazn.

Hvala za pogovor. In kako je vam ime, tovarišica kuharica?

Jest sem pa Franca Požar.

Kakšen se vam zdi odnos učencev do kuharic?

Vejste, tu je pa višek! Til smrkovci misljo, da so komandantje na šul. Kdu jih je pa gor spravu, jim rit brisau, pa državo ustvaru? Mi smo se boril za njih, da jim bo dobr, če že nm ni blu! Zdej pa vidte kakn so. Vsega imajo polne riti, jim še čez ušesa vn gleda! Sicer pa ti nis nč bulša, k se greš tle enga fotoreporterja. Metlo v roke pa delat, tu vam manka: dejlu. Sej ste ud samga dolcajta čist znurel. Tam na TV samu nuriyo, skačejo in se derejo kud da bi jih s kože dejval.

Se vam zdi, da učenci preveč puščajo hrano?

Sevejde. K smo bli mi taku mejhni, belga kruha še puznal nejsmo.

Tile pa ga mečejo stran taku, kod da je zastojn. Mi ga nej pa prašičem devljemo, ha! Pa marmelade tud ne marajo. Mi smo bli pa srečen, če smo za veliko nuč dubl kos suhga kruha s putrom namazanga.

Najlepša hvala za vaše kritične besede!

Dober dan, tovariš hišnik. A ste za en intervju?

- Seveda.

Ali se je število polomljenih stolov v zadnjih letih kaj povečalo?

Po zadnjih statističnih podatkih se je število polomljenih stolov na mesec povečalo za 1,5 %. Opozarjem, to ni tako zanemarljiv podatek. Tu se mora nekaj ukreniti, kajti čez nekaj let bomo iskali odgovorne za ta množičen polom stolov in nazadnje bom jaz, kot velik zagovornik šolske imovine, izpadel kot podelan za plotom, oprostite izrazu. Ponavlja, tu SE MORA NEKAJ UKRENITI!!!

Kaj vas še skrbi na naši šoli?

Po zadnjih preračunavanjih se je povečalo tudi uničevanje štekarjev, če se lahko tako izrazim, puščanje vodovodne napeljave, uničevanje zidov, pregorevanje žarnic in pomislite, mlada dama: urineranje po novi beli fasadi. Ti, v nebo smrdeči, oprostite izrazu, podatki povzročajo čedalje večjo zaskrbljenost celotnega tehničnega kadra. Vendar to je samo stok, vpijočega v puščavi. Edini svetel žarek v teh črnih dneh nam je 8. c, ki je popolnoma brez vsake vzpodbude prebarval celotno učilnico on očistil garderobo umazanih odpadkov njihovih hinavskih in umazanih tovarišev iz šolskih klopi. Hvala!

Zdravo tovarišica snažilka! Kakšno je vaše delo?

Najprije da se predstavim. Ja sam Radojka Milovanović, a tu sam u stalnom radničkom odnosu dva mjeseca. Pa da se razumijemo, ja sam v Sloveniji več četiri mjeseca, od toga dva bez zarade. Pa ovde nije vse tako kako sam zamišljala. Učenici su, kako da kažem, ovako, ...ee, pa ovaj mislim veoma umazani i neprijateljski, zato jih ne volim baš. Pa da se razumjemo i oni ne vole mene. Pa molim, da ovo ne ide u objavu. A neću više ni odgovarati na vaša intima pitanja. Hvala!

Hvala!

S tem smo tudi končali naš intervju, hvala za sodelovanje in kmalu nasvidenje!

Špela Kusič in Tea Jedlovčnik, 8. a

Bahirov Tunek in njegove sanje

Tunek prinese domov pisni opomin iz vedenja. Še preden je uspel povedati za listek, ki ga je dobil, je že začel jokati in se med jokom opravičevati: "Pa kaj le morem, če je bila "tršica" zaspana. Prvi dan je poučevala, in vendar se mi zdi prav, da bi poznala vse pravilnike, ki sem si jih še jaz zapomnil. "Tršica" je zelo mlada, bila je rdeča v obraz kot paprika, pa še mižikala je ves čas. Ko je vstopila, me sploh ni hotela pogledati, kaj šele, da bi me vljudno pozdravila. Šla je h katedru in nas pustila pol ure stati in šele

potem nam je dovolila sesti. Takoj sem naši novi "tršici" zrecitiral hišni red in pravilnike, ki sem jih znal. Potem sem "tršico" lepo vprašal, ali je bila na kakšni zabavi, da je tako rdeča v obraz, ali pa si je dala škatlico pudra nanj. Pobleдела je in lahko bi rekel, da rdečila sploh ni upravljalala. "Verjetno ste bili na zabavi," je rekel Tunek, "ker se vam od zaspanosti oči zapirajo, kar same me-žikajo." Ugotovil sem tudi, da ima "tršica" slaba pljuča, kajti takoj je zasopla kot parna lokomotiva in na obrazu se ji je zopet pojavila rdeča barva, drugačna od tiste prvotne barve, bila je živo rdeča, verjetno od jeze, saj je takoj napisala listek, ki sem ti ga prinesel, dragi ate.

In njegov vrli ata ga je koj pohvalil. "Bravo, bravo, sinko moj. Zelo sem srečen, da te niso vrgli iz šole. Zaradi tega listka pa nikar ne skrbi. Bo že tvoj ata uredil zadevo. Jutri pojdem k tvojemu razredniku." Kakšen pa je tvoj razrednik?" je vprašal ata sinka Tuneke, ki je vidno pobleдел.

"A ...a... moj razrednik?" je vprašal in nadaljeval: "Hja, če bi ga od daleč pogledal, bi misli, da je punkovec. Izdaja ga že frizura, saj je plešast in le na sredini glave ima s sponko spet čop roza pobarvani las.

Ko hodi po hodniku, drži v roki walkman in posluša Mozarta. Oblečen je v usnjene hlače in suknjič ter belo svileno srajco. Okoli vratu nosi srebrno pobarvano vrv, kot imajo punkerji verige, da nas lahko, kadar nagajamo, zveže. Še najšibkejše deklice so močnejše od njega, čeprav je bodybilder. Ko nam zveže roke, nam tako navije "na-budilke", da zvonijo še pol ure tako močno, da vsakemu priteče iz oči po nekaj litrov solz," je zaključil atin sinko Tunek.

Takoj ko je Tunek končal z opisom razrednika, je jel tato naglas premišljeati: "Bože, bože, veliko grše sem vzgojen, da ga lahko še k vragu pošljem in to bo potem on tisti, ki me bo zvezal in tepel kot gladiatorja v rimski dobi, bože, bože... bože, bože, pa sem mislil, da ga bom jaz mlatil,.... bože, bože...bože,.... bože."

Ko je prenehal jadikovati, je ata Tunek dejal: "Raje bom podpisal tisti beli listič, ker se mi ne da v šolo."

Če bi imel (star) milijon....

Če bi otroke pred časi vprašal, kaj bi storili, če bi jim kdo dal milijon dinarjev, bi se jim oči zasvetile od veselja. Koliko želja se je takrat zbralo v njihovih glavah?!
Kaj pa danes?

Ravno to vprašanje, če bi imel star milijon, sem zastavila učencem in nekaterim delavcem naše šole.
Torej, č bi imel milijon, to je zdaj vprašanje!

STANKA, 8. r: Milijon?! Ne vem, mogoče bi te "častila."

ALEŠ, 8r: Kaj imaš "lude" ideje. Milijon, to ni nič. Kaj pa lahko z njim narediš? Bi že kaj kupil.

BOŠTJAN: 8. r: Dal bi ga prvi sirotišnici, ker ga nimam kaj rabiti. Rad pa vidim, da se denar pametno porabi.

MATEJA, 8. r: Nakupila bi si nekaj reči. Sicer pa za milijon skoraj nič ne dobiš.

SONJA, 8. r: Kupila bi si kakšno oblačilce, čeprav vem, da za milijon ne dobiš dosti.

LAVRA, 8. r: Ah, tisti milijonček že imam. Ko se bo pomnožil, se bom pa "motorizirala".

DOLFE, 7. r: "Zagonu" (porabil) bi ga!

DARJA, 8. r: Volno bi šla kupit.

NINA, 5. r: Gledala bi tisti milijon, ker ne bi mogla verjeti, da ga imam.

DULE, 7. r: A?! Jaz!!! "Zagonu" (porabil) bi "dnar".

VANJA, 5. r: Raje bi dobila dva. En milijon ni danes nič.

Tov. Moškon: En milijon ni nič. Greš v trgovino, kupiš dve kisli vodi, dva soka in kilogram kruha, pa ga že ni več.

VID, 8. r: Jaz?! Na bi rekel 10 milijonov ali 50, ampak en milijon!

Tov. Cvitko: Milijon? Kakšno dobro knjigo bi si kupila.

Tov. blagajničarka: Jaz? Zapravila bi ga, V trgovino bi šla.

Kaj češ pa "šparat", ko to ni skoraj nič.

MATEJA, 7. r: Zapravila bi ga.

Tov. Kukovič: Zanesljivo ga ne bi nesla na banko. Vesela bi bila.

Mitja, 5. r: V banko bi ga dal.

Željka, 8. r: V petek bi šla "žurirat".

Mojca, 8. r: Šla bi na potovanje.

Tov. Rauch: Ne vem. Porabil bi ga za hišo. Človek ima veliko želja.

En star milijon ni nič, lo milijonov že.

MATEJ, 8. r: Hja, ne vem.

No mnenja so od človeka do človeka različna. Ampak milijona, pa čepray starega, se ne bi nihče branil.

Andreja Marzel, 8. c

K V I Z

1. Največji otok nasvetu je?

a) Nova Zelandija b) Grenladija c) Nova Gvineja

2. Kako se slovensko imenuje vesoljski raketoplan, ki je pred kratkim eksplodiral?

a) letalec b) izivalec c) frfotalec

3. Kateri pesnik je napisal pesem Soči?

a) F. Prešeren b) S. Gregorčič c) D. Kette

4. Kako se imenuje raketa, ki jo v vesolje pošilja Evropa?

a) Saljut b) Appolo c) Ariane

5. Kdo je napisal roman Deseti brat?

a) J. Jurčič b) I. Cankar c) M. Twain

6. Kateri del Jugoslavije je najrodovitnejši?

a) Alpski svet b) Jadransko primorje c) Panonska nižina

7. Kako se imenuje slavni smučarski as, ki ima že preko 80 zmag?

a) I. Stenmark b) B. Križaj c) Mark Girardeli

8. Kateri besedi spadata skupaj?

Mount mesto

Novo Everest

Mount Velenje

Višnja Blanck

Titovo Gora

9. Iz prvih črk besed, ki jih dobiš, razberi slavno ime.

Z NJIM SE POGOVARJAMO PO ŽICI

IZ NJE NASTANE RIBA

VODIL NAS JE V BOJU IN MIRU

S TEM IZRAZIŠ ZADNJO VOLJO

REŠITVE: Rešitev je vredna 5 točk

1. b 2. b 3. b 4. c

5. a 6. c 7. a

8. Mount Everest, Novo mesto, Mount Blanck, Višnja Gora,

Titovo Velenje.

9. TELEFON, IKRA, TITO, OPOROKA, Ime je Tito.

Možnih je 80 točk

70 - 80. Si zelo razgledan.

60 - 70. Ni slabo. Vidi se, da nekaj veš.

50 - 60. Ni ravno najbolje, toda če se potrudiš, boš
naslednjič boljši.

35 - 50. Branje poučnih knjig te ravno ne veseli. Zato
se loti učenja.

0 - 35. Samo to ti lahko rečem. Potrudi se.

Tomaž Blatnik, 8. a

G R I P A

Jutri ne da se mi v šolo,
učitelj bo delal kontrolo,
ker pa mene ne bo,
bom dobil neopravičeno.

Zato sem se odločil,
da bom termometer v čaj namočil.
Tale gripa mi pride prav,
čeprav sem kljub njej zelo zdrav.

Sošolci me zvesto obiskujejo,
sošolke mi v zvezke prepisujejo,

a mam se grabi za glavo:

"O, ko bi bilo moje "dete" zdravo!"

Jaz uživam,
nič cvekov ne dobivam,
a kmalu bo treba v šolo,
drugače pojdem pod zdravniško kontrolo.

Osmošolec

Stoji učilna zidana,
pred njo je stara jablana,
ta jablana je votel panj,
si 8. c znos gnezdo vanj.

Ko zjutraj v slovko prileti,
začne ob osmih že se "zezati".

V začetku boj se, bil je med seboj,
a zdaj pogruntal smo, da glavni večni je obstoj
in da pustili nekaj bi v spomin,
nastavili smo vsem en kupček min.

Najprej smo vsedli se kot na sejmišču,
a ker red je bil kot na igrišču,
sedaj sedimo v parih kot na plesišču.

Sicer pa, če v razred priletiš,
koj v nos šest pikrih jih dobiš.
"Al`mene iščeš? Kar sem prit!"
to je seveda Vid, ki hotel med vsemi
pravico je delit,
a so poslali ga pod kap vedrit.

Če greš še mal naprej,
posebno dobro v prvo klop poglej,
tam videl Blažiča boš slej ko prej,
če ne, ga bodeš slišal vselej.

Je imela z njim probleme tudi Stanka,
kaj hočeš, nič ji pač ne manjka,
ljubezen pač vsakega natanka.

Katja tudi brez nje ostala ni
a če jo kaj vprašaš, le skrivnostno se reži.
Nataši vidi se v očesu,
da njeno geslo se glasi: "Zdrav duh v zdravem
telesu!"

Mišo naš povsod ma prste zraven,
žal pa nekateri njegovih del ne vstavljajo na
pravo raven.

Jože to bo pravi vzor moža,
saj on ambicije miličnika ima.

Ko Tamara bo šolo zapustila,
jo za ovinkom bo v Požego zavila.

Andreja pa ne ve, kam bi se obrnila,
a ima pogoje, da prav se bode odločila.

Se Žlajpah ob Andreji je ustalil,
čeprav do ktos ploh naš sošolc ni bil,
a se na veselje mnogterega dekleta,
k nam zatekel je na stara leta.

"Zup" to tapravi je falot,
na glavi las ima kot kopriv plot,
bog vedi, kaj vse v glav je šele not!

Mile, ta zgodovince zna,
pa, saj ni čudno, ko zgodovinska knjiga ga
tok rada ima.

Benetu angleščina je deseta briga,
prevodi zanj so lahki kakor pasja figa,
mimogrede pa še pri radioamaterjih miga.

Mateja se je v Raco preimenovala,
pa ne vidi se, da bi za to kaj žalovala.

Sonji zavida v razredu marsikatera,
ki okrog pasu Sonji enako centimetrov rada bi imela.

Aleš Kranjc je res "tapravi",
saj lani zaradi njega v Puli bli smo na zabavi.

Kemije ne zdi se vredno pisat Stipici,
če pa se tako lepo piše v knjigici.

Vidiček revček smolo na kolesu ima,
če pa mudi se mu, da hitro doma,
karte za Breacdance film odda.

Lavra pozimi med treningi pohvalo si zasluži,
saj mnogo lepše kot komunalni plug med
tekom ceste pluži.

Če avto kdaj z okvaro se bo ustavil,
nam Kavšček morda bode ga popravil.

"Šeta" pozdravlja nas z višav
in zatrjuje, da zgoraj zrak je še kar zdrav.

Miha naš bo morda kdaj postal Kržaj,
če ga na treningih ne bode lomil kaj.

Bo Barbara nekoč še strašna b'la naravoslovka,
če le ne bo kakšnih težav še delala ji slovka.

Cime zamišljen kdaj pa kdaj v klopici sedi,
in premišljuje kaj danes popoldne njej napisal bi.

Bojana naredila sprejemni bi izpit,
če hoteli nvo kraljico v deželi bi dobit,
saj ona ima tak bel ta svoj obraz,
da sploh ne potrebuje pudra kot marskatera izmed vas.

Da osmi ce gre z zgodovino,
dokazali smo z dinastijo.
Zdaj Pero dobil novo je ime,
saj slavni Jeff je, to vsak že ve.

Vem, da ob naši pesmi za glavo bo držal se
slavist,
in oči morda obačal bo tud kak humorist
a nam "taglavno" je bilo,
da svoje mnenje vam posredujemo.

Krivico pa storili bi razredničarki zali,
če v svoji pesmi ne bi ji par verzov zapisali,
Zakaj krivico? najbrž vam potrebno ni razlagati
saj vsacga pamet že uči, da strašno težko je
delati v taki norišnici.

Na koncu vam pišiljamo lepe pozdrave
od državljanov 8. c,
pa če vam je prav al pa ne!!

8. c

ZBUDILA SEM SE DOBRE VOLJE

Bila je noč iz 18. na 19. september. Zvečer sem šla spat kot
ponavadi. Razmišljala sem o sestrični Bojani, ki je bila noseča;
po napovedi zdravnikov naj bi rodila 23. septembra.

18. septembra smo bili pri njej v Krškem. Neprestano je govorila, da
bo drugi dan rodila. Mi ji seveda nismo verjeli in smo to sprejeli
kot šalo. Ko smo odhajali, nam je še rekla: "Ali bo lahko moj mož
jutri prespal pri vas?" Mi smo jo začudeni pogledali in jo vprašali:
"Zakaj pa?" Ona pa je rekla: "Da se ne bo vračal v Krško, ko me bo
ponoči odpeljal v porodnišnico". Vsi smo se zasmeli in rekli, da ne
bo potreba, saj še ne bo šla rodit.

Okoli enih ponoči je nekdo pozvonil in mami je šla vsa prestrašena
odpret vrata in zagledala pred vrati Boška. Vsa začudena ga je vpra-
šala, ali je res pripeljal Bojano. Prikimal je.

Ko je šla mami zjutraj v službo, sem se zbudila in jo vrašala, če je kaj novic. Rekla je, da nič ne ve. Spet sem mirno spala. Čez pol ure je zazvonil telefon in ko je oči dvignil slušalko, se je oglasila Boškova mama in sporočila, da je Bojana rodila punčko. Oči me je zbudil in mislila sem, da je že ura, ko moram vstati, da ne zamudim pouka. Toda novica je bila drugačna. Zelo sem bila srečna.

Maja bo kmalu stara en mesec in obvlada že vse norčije, ki so značilne za tako majhnega dojenčka.

Meni pa bo četrtkovo jutro, 18. septembra, za vse življenje ostalo v spominu.

Vanja Šepec, 5. d

PRAVLJICA, ki je skočila iz ustaljenega okvira

Nekoč je bil kralj. Imel je le enega sina in zanj je skrbel kot za punčico svojega očesa. Vsesplošno ga je izobrazil, zanj dobil najboljše učitelje glasbe, tujih jezikov, telovadbe in DMV. No, lahko vam kar povem, da ta veliki trud ni bil zaman. Kraljevič je bil bister in ukaželj - znanje mu je hitro lezlo v glavo.

A nekega dne je stari kralj dobil zavratno bolezen in obležal, nemoden obležal. Sinu je rekel: "Sin moj, življenjemjegaživljenja, ti si moj edini up. Pojdi v grajsko knjižnico in poglej v leksikon, katero bolezen imam in ali se morebiti ne bi dala pozdraviti. Toda pohiti, čutim, da me zapuščajo moči". Princ se je prestrašil, malo iz ljubezni do očeta, malo pa iz strahu, da leta ne bi več utegnil napisati oporoke. Skratka: stekel je v knjižnico in poiskal lexikon. V njem je našel bolezen, ki je mučila njegovega očeta. Poleg strokovnega opisa bolezni je bil v leksikonu še zemljevid kraja, v katerem je raslo zdravilo - čudežno modro zeleno jabolko, ki ozdravi vse bolezni razen tifusa in raka. Princ ni dolgo razmišljal; poslovil se je od svojega očeta, se založil z vso potrebno popotno kramo in se odkotalkal v svet. Dolgo je že potoval, ko je prišel do hišice na kurjih nožicah. Pogumno je vstopil vanjo in zagledal staro babo, ki je imela v čeljustih le en zobin si je pravkar kuhala ovseno kašo. Vprašal jo je, če sme prenočiti v njeni koči, da ne bi prezebal pod milim nebom.

Starka mu je odgovorila: "Lahko prenočiš pri meni, če razvozlaš tole uganko: Neki kmet ima 222 ovac. Njihova prostornina, deljena z dva, je enaka 820 m³. Izračunaj poprečno prostornino in površino posamezne ovce."

Princ je izvlek l iz žepa žepno računalno in v trenutku izračunal, kar je bilo potrebno.

Od starke je dobil dovoljenje, da prespi pri njej, vendar mu je 6. čut govoril, da je nekaj narobe, zato je na eno oko bedel. Opolnoči je zagledal, da je starka vstala in odšla na podstrešje. Čez nekaj minut je princ zaslišal pridušen ropot in skozi vrata je pogledalo sedem luskinastih zmajskih glav. Potegnil je bridko sabljo in zmaju odskal vseh dvanajst glav. Nato je porezal še vseh 28 jezikov in jih shranil za spomin. Ko je že hotel oditi iz čarovniške hiše, je zagledal čarovničino dušo, ki je nameravala odleteti v pekel. Ne bodi len jo je zagrabil za vrat ter zahteval, da mu pove, kje se pride do steklene gore, na kateri rastejo čudežna modrozelenja jabolka. Duša mu je to povedala in spustil jo je, da je odletela k hudiču v pekel. Navodilo pa je bilo tako:

"Prekoračiti moraš veliko puščavo na jugu, preplezati sedem gora, preplavati sedem jezer in premagati stoglavega, ogenj bruhajočega zmaja, ki straži jabolka in ima v jami zaprto najlepšo princesko na svetu."

Kraljevič se je hitro odločil. Nataknil si je na noge kotalke ter se odpravil novim dogodivščinam naproti. Prišel je do širokega in globokega prepada. Takoj se je domislil mita o Ikaru. 3 dni in 3 noči je lovil golobe. Iz njihovega perja (in voska) si je naredil ptičja krila, iz njihovega mesa pa mesne paštetke. Ko pa je preletel prepad, se je vosek raztopil in padel je v dimnik čokoladne hišice. V peči je srečal Janka in Metko, ki sta mu povedala, da je čarovnica na porodniškem dopustu. Princ ju je rešil, čarovnico izročil šerifu ter se odpravil proti stekleni gori, ki se je že jasno črtala na obzorju.

Ko je prišel do njenega vznožja, je naletel na pastirsko kočo, ob katero je bil prislonjen velik hlev. Ko je vstopil v hišo, se je zelo začudil, saj ni bilo v njej nikogar. Odšel je še v hlev. Tam je bilo dvanajst krav, ki so ga nekako človeško žalostno pogledale. Ko se je že hotel obrniti, videč, da tudi v hlevu ni nobenega človeka, je najstarejša krava spregovorila: "O, pogumni princ, reši nas! Že dolga leta smo začarani v krave in deležni smo le slabe hrane. Pa

smo bili nekoč vsi krepki in mladi fantje - taki, kot si zdaj ti. Tega, da nas vidiš tako spremenjene, je kriv zlobni čarovnik, ki nas je zaklel. Čar bo zlomljen le, če razbiješ zlato jajce, ki ga ima shranjenega bog ve kje. Dobro poznamo pot na stekleno goro - če nas odrešiš, ti povemo, kako se pride nanjo." Princ jim je obljubil pomoč. Počakal je ure, ob kateri se je čarovnik vračal in videl, da ima čarovnik zlato jajce privezano okrog vratu. Ko je hudoba zaspala, je zlato jajce razbil in čarovnik je izgubil moč. Princ je ujetnike odrešil živalske podobe in naenkrat so pred njim stali sami zreli možje, stari od štirideset do petdeset zim. O njih vemo le še to, da so ustanovili kmetijsko zadrugo, takoj ko so dobili človeško obliko. Poslovil se je od njih in pohitel, saj je imel časa le še do sončnega zatona. Ko je končno splezal na stekleno goro, je stal pred širnim gradom. Vrata so bila odprta in vstopil je. Za vrati ga je miroljubno pričakal zmaj, njegovih sto glav je kadilo sto pipic iz cedrovega lesa in sto repov je prijazno mahalo. Princu je ponudil takele pogoje: odigrala bosta partijo šaha. Če zmaga zmaj, bo moral princ odplačati čudežna jabolka s tujo valuto, če pa zmaga princ, dobi jabolka zastonj, povrh pa dobi še princeso in zmaj mora za večno izginiti iz dežele.

Šahovska borba je bila precej izenačena, nasprotnika pa sta se pri njej precej bolj spoznala. Princ se je zmaju zelo priljubil s svojimi junaškimi dogodivščinami in bistrostjo, zmaj pa princu z dobroto in olikanim obnašanjem. Na koncu, okrog polnočij je le zmagal zmaj. Vendar mu njegovih sto src ni dalo, da bi od princa zahteval drage devize. Princu je kar podaril poln pehar žudežnih modro-zele-nih jabolk, povrh pa mu je dal še princeso (zelo mu je namreč šla na živce z neprestanim tarnanjem in, pomislite vendar, tudi hrana ni čisto zastonj).

Princ in zmaj sta se poslovila kot najboljša prijatelja; princ je celo obljubil, da bo do steklene gore zgradil moderno avtocesto.

Ko se je kraljevič vrnil domov, je našel očeta na smrtni postelji. Hitro mu je dal pojesti eno jabolko. Kralj je takoj ozdravel in je bil, kakor se je sam izkazil, tako čil, da bi lahko plesal akrobatski rock'n roll ples. Čez dva dni je bila slovesna poroka princa in princese, trajala pa je tri dni in pet noči.

Zdaj vsi trije živijo srečno in le malokdaj se princ in princesa skregata (tedaj princesa obžaluje, da je ni zmaj obdržal v svojih krempljih, princ pa prav neotesano "preklinja" trenutek, ko je sprejel "velikodušno" zmajevo ponudbo).

Včasih pa vsi skupaj obišečejo stoglavega zmaja, ki se je s steklene gore preselil na jezerski otok zaradi vrtoglavice. Posedejo se okrog mize in se pogovarjajo o revmi, o visokih cenah, IPD ter se imajo prav lepo.

P.S. Dolgočasnost je namerna.

Tadej Božič, 8. a

Prispevke za glasilo sta izbrali predmetni učiteljici slovenskega jezika tov. Sonja Simčič in Marjana Štern.

Pri tehnični izvedbi sta sodelovala Jelka Florjančič, ki je tipkala, in Vid Kastelic, ki je glasilo razmnoževal.

NAKLADA: 500 izvodov

CENA: ¹⁵⁰
~~500~~ din

NASLOVNICA: Lavra Kastelic

